

Tro: Gud er med i alle livets farger 4

Iran: Leste om apostler i fengsel. Da kom politiet 12

Nepal: Ved et vippepunkt for trosfriheten 18

I Midtøsten og Nord-Afrika velger mennesker i dag kristen tro i et omfang vi ikke har sett siden den første tiden etter Jesu oppstandelse, sier forsker. Mange blir døpt, som denne tyrkiske kvinnen i Antalya.

Side 6-10

Søppelkjøreren

Bhim sykler gjerne langt for å hente søppel, fordi Mehedi møter ham med verdighet. Foto: Stefanusalliansens partner

■ **Nylig møtte jeg Mehedi**, vår partner fra Bangladesh. I møtet med ham tenkte jeg over hvordan vi forkynner evangeliet. Det er lett å glemme at hvordan vi lever livene vår, ofte veier tyngre enn det vi sier. Mehedi fortalte en historie som nesten er en lignelse.

Mehedi bor i et litt bedre strøk enn de fattigste områdene i byen. Men også her må søppel hentes. Det hentes ikke av store lastebiler med hydrauliske løfteinnretninger, men av mennesker som trækker seg gjennom byen på sykler med en kasse bak setet. Hver ansatt i renholdsetaten har ansvar for sin egen sone.

Nektet å slutte

Bhim kommer annenhver dag for å hente søppelet hos Mehedi og familien. Dette var ikke hans område og lå langt unna den sonen som Bhim hadde fått ansvar for. Men han som hadde ansvar for å hente søppel hos Mehedi, var bare glad for å få avlastning.

Men sjefen til Bhim ba ham slutte å hente søppel i et område som ikke var tildelt ham. Men Bhim nektet å slutte.

«Hvis jeg ikke får hente søppelet hos Mehedi, sier jeg opp.» En ganske dramatisk avgjørelse i et land der de fleste er dagarbeidere.

Møtte verdighet

«Men hvorfor er det viktig for deg å hente søppel der?» spurte sjefen.

Bhim svarte: «I de andre hjemmene hvor jeg henter søppel, blir jeg dårlig behandlet, og folk ser ned på meg.

” **Når våre medmennesker møter vennlighet hos oss, vil de også kjenne Guds nærvær.**

Mehedi behandler meg med verdighet og respekt og kaller meg bror.»

Bhim er trofast i tjenesten. Er han forhindret en dag, sender han sønnen for å hente søppelet.

Alle trenger å bli sett og møtt på en verdig måte. For Bhim var det så viktig å bli behandlet med verdighet og kjærlighet at han risikerte jobben for det. Han fikk ingen godtgjørelse for sin ekstra innsats.

Et sitat som tillegges Frans av Assisi, er neppe autentisk, men innholdet står seg: «Forkynn alltid evangeliet, om nødvendig med ord».

Paulus sier: «La alle mennesker få merke at dere er vennlige. Herren er nær.» (Fil 4,5), og «Vennlighet er en av Åndens frukter.» (Gal 5,22–23).

Når våre medmennesker møter vennlighet hos oss, vil de også kjenne Guds nærvær. Det er det vi alle lengter etter. ■

TEKST: INGVAR ISENE, SENIORRÅDGIVER FOR MISJON I STEFANUSALLIANSEN

Magasinet
stefanus

Utgiver:
Stefanusalliansen

Adresse:
Trondheimsveien 137,
pb 6603 Rodeløkka,
0502 Oslo

post@stefanus.no

Telefon:
23 40 88 00

Ansv. redaktør:
Johannes Morken
jm@stefanus.no

Redaksjon:
Marianne Haugerud og
Hilde Skaar Vollebæk

Forsiden:
Dåp i Antalya
Evangeliske Kirke i
Tyrkia. Foto: Antalya
Evangeliske Kirke

Design:
Von: Bendik Schøien

Trykk:
Kai Hansen Trykkeri

Opplag:
17 000

Gavekonto:
3000 14 57922

VIPPS:
19013

sammen for de forfulgte

Stefanusalliansen er en misjons- og menneske-rechtsorganisasjon med et særskilt fokus på trosfrihet.

Synspunkter i artikler står for forfatters og intervjuobjektters regning. Stefanusalliansens meninger kommer til uttrykk i artikler skrevet av staben.

Vi følger person-opplysningsloven.

Magasinet kommer gratis sju ganger i året.
Bestill med SMS:
MAGASIN til 1901 eller
post@stefanus.no

Tilgjengelig som podkast. Kontakt KABB:
kabb@kabb.no

www.stefanus.no
f/stefanusalliansen
@stefanusalliansen

Ei bølge av tru

Kristendommen dør likevel ikkje ut der han oppstod.

■ **Eitt av dei mange** mørke kapitla i nyare historie i Midtausten blei skrive av terroristar i IS. Frå sommaren 2014 herja dei nord i Irak og Syria, med bestialske middel. IS gjennomførte folkemord mot jesidi-folket og jaga kristne på flukt.

Mange kristne hadde alt flykta, på grunn av borgarkrig, terror og drap i kjølvatnet av den amerikanske invasjonen i 2003.

Våren 2018 gjesta eg Irak første gongen og stilte spørsmåla: Hadde eg møtt dei siste kristne i landet med ei 2000 år gamal kristen historie? Skulle kristendommen bli utrydda?

Opna dørene

Våre partnarar i Libanon, Resurrection Church Beirut, tok – før dei fleste andre – imot flyktningar frå Syria og Irak. Også mange muslimar hadde flykta frå terror og krig. Desperate søkte dei hjelp.

Mange snudde ryggen til all tru, dei orka ikkje meir politisert og valdeleg religion. Andre søkte ein ny himmel over liva sine og valde kristen tru. Ein del konverterte.

Scott Gustafson og ein forskarkollega har studert fenomenet i åra etterpå. I denne utgåva av Magasinet Stefanus kan du lesa den oppsiktsvekkjande konklusjonen: Det siste tiåret har det skjedd så mange konverteringar at det saknar sidestykke sidan den første tida etter Jesus død, oppstode og himmelfart.

Døyr likevel ikkje ut

Gustafson og kollegaen har studert den arabiskspråklege delen av Midtausten. Frå

før kjenner vi den vandringa mot Kristus som har skjedd i Iran.

Kristendommen dør altså likevel ikkje ut der den kristne trua først spreidde seg. Men i dag ser vi nye avtrykk. Det er, tragisk nok, langt færre menneske i historiske kyrkjer. Mange konvertittar held på si side til i meir eller mindre hemmelege fellesskap fordi det mange stader er farleg å skifta tru. Det ser vi også i Iran. Eit intervju med ein flykta leiars for ei undergrunnskyrkje fortel mykje om dette. Les frå side 12.

” **Mange snudde ryggen til all tru fordi dei ikkje orka meir politisert og valdeleg religion.**

Løfterikt

Det er mykje vi enno ikkje veit. Kva betyr det å vera konvertitt? Held trua den dagen naudhjelpa ikkje er der? Korleis kan den nye trua overleva i generasjonar?

Det er løfterikt å høyra oppsummeringa til Gustafson:

«Det neste kapitelet i den globale kristendommens historie blir forfatta av flyktningar og av den evangelikale kyrkja i Midtausten og Nord-Afrika.»

Og her er ein lærdom også til kristne i Vest som er urolege for nedgangstider: Kriser kan gje ny vekst i Guds rike. ■

■ **Johannes Morken**
Redaktør

Iotakorsene pryder kirkene på Anafora i Egypt. Foto: Christine Gripsgård Lunga

Gud er med i alle livets farger

Konfirmanter forteller oss at det har vært godt å være stille.

TEKST: HILDEGUNN AASE, SALHUS MENIGHET, BERGEN

■ **Det er torsdag kveld.** Lyset er dempet i kirkerommet. Den blå duken ligger på bordet, og rolig musikk strømmer fra høyttaleren. Noen konfirmanter hvisker stille til hverandre før de faller til ro. Jeg sier: «Pynter du noen ganger på sannheten om hvem du er? Fordi du tenker at andre kanskje vil like deg bedre da?» Dette er ukens inngang til iotakorsmeditasjon med konfirmantene.

Gjennom konfirmantåret 2025–2026 har vi prøvd ut en ny og annerledes måte å drive konfirmantundervisning på. Etter å ha lært mer om Stefanusalliansens opplegg «Mal og

mediter» på en av fagsamlingene for undervisningsansatte i menigheter, ble vi inspirert til å sette i gang med iotakorsmeditasjon.

Fargelegger kors

I «Iotakors – meditasjon og fargelegging» (Stefanusalliansen, 2024) skriver Åshild Moen Arnesen: «Iotakorsmeditasjon er en bønne- og meditasjonsform hentet fra den koptiske kirkens tradisjon. Rammene er gitt på forhånd. Under meditasjonen fargelegges et ferdig tegnet kors, og bestemte farger skal fylle ulike deler. Fargene knyttes til forskjellige sider ved livet og til Gud.»

Som erfaren pedagog er jeg alltid opptatt av at mennesker lærer på ulike måter. Jeg vet også at en del mennesker trenger å ha noe i hendene for å konsentrere seg bedre. Her tenkte jeg at kombinasjonen av meditasjon og det å fargelegge kors ville gi konfirmantene denne muligheten.

Mye støy i hverdagen

Barn og unge har ofte mye støy rundt seg i hverdagen. De hører på musikk og podkast, ser på TV, «gamer» eller skroller på sosiale medier. Dette kan gjøre det utfordrende å faktisk bare være helt stille – hvile kroppen og ikke minst hvile hodet. Rett og slett hvile i Gud.

Man kan bruke meditasjonen på ulike måter. Noen velger å fargelegge hele korset og se på alle temaene på en gang. Hos oss i Salhus menighet har vi valgt å bruke ett tema og én farge for hver samling. Slik har vi kunnet kombinere iotakorsmeditasjon med andre temaer i konfirmantundervisningen. Vi har også gjort noen endringer i opplegget for å tilpasse det til vår gruppe.

Hver meditasjonssamling har en fast rytme. Vi har først en innledning knyttet til dagens tema og bibelversene. Deretter er det en stille

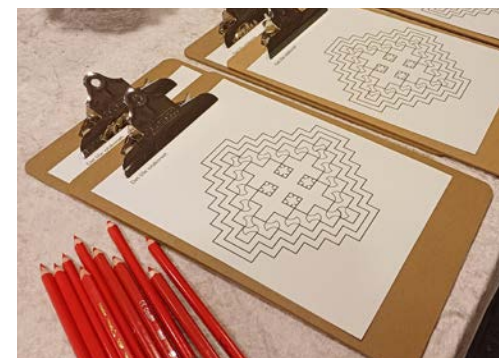
stund sammen med Gud, gjennom fargelegging av iotakorset. Samlingen avsluttes med en bibelfortelling og en praktisk oppgave eller samtale.

Godt å være stille

Vi har sett at mange av konfirmantene har opplevd dette som annerledes. Det fine er at flere av dem har gitt tilbakemelding om at det har vært godt å være stille og at det har vært fine stunder. Foreldre forteller også at konfirmantene har reflektert rundt innholdet i disse meditasjonsstundene hjemme.

Vi håper at disse stundene kan føre til at konfirmantene forstår seg selv bedre og oppdager Guds nærvær i eget liv. Gud er med i alle livets farger. ■

Hildegunn Aase er barne- og ungdomsarbeider i Salhus menighet i Bergen.

Konfirmantene får fargelegge sine egne iotakors.

De fikk også et kors malt på håndleddet, slik egyptiske kristne har tatoverte kors.

Foto: Hildegunn Aase

” Vi håper at disse stundene kan føre til at konfirmantene (...) oppdager Guds nærvær i eget liv.

Historisk vandring mot Kristus

Antalya Evangeliske Kirke i Tyrkia har økende pågang av mennesker fra muslimsk bakgrunn. Her er en samling av mennesker som nettopp er blitt døpt. Foto: Antalya Evangeliske Kirke

I Midtøsten konverterer mennesker til kristen tro i et omfang som savner sidestykke siden tiårene etter Jesu oppstandelse, sier forskere.

TEKST: JOHANNES MORKEN

■ **De historiske kirkene** og kristne samfunnene i flere land har de siste tiårene opplevd dramatisk nedgang. De siste ti-femten årene har det skjedd oppsiktsvekkende mange konverteringer til kristen tro.

– Ingenting tilsvarende har funnet sted i kristendommen siden det første århundret. Noe av historisk betydning er i ferd med å skje i Midtøsten og Nord-Afrika, sier dr. Scott Gustafson i et intervju med Magasinet Stefanus.

Gustafson og kollega Grant Porter har studert rapporter fra 38 kirker og organisasjoner i Midtøsten og Nord-Afrika. Disse rapporterte i 2024 om cirka 270 000 nye troende i løpet av de siste ti årene. En fjerdedel av disse hadde gått tilbake til islam.

– Det er en påfallende lav andel sammenlignet med andre rapporter, sier Gustafson.

«Har hørt ville tall»

– Det er flere tusen andre kirker og organisasjoner i Midtøsten og Nord-Afrika. Hva disse ville svart, vet vi ikke. Men vi har hørt ville tall om millioner av konvertitter. Vi har presentert noe vi kan kalle et eksempeltall på et omfattende fenomen, sier Gustafson.

Undersøkelsen er gjort i arabiskspråklige land og omfatter derfor ikke undergrunnskirkene i Iran.

Gustafson minner om at tallet på konvertitter i hans og Porters studie er flere enn de gjenværende kristne i Irak, og omtrent like mange som de gjenværende kristne i Syria. Fenomenet er betydelig.

Den amerikanske invasjonen av Irak, den arabiske «våren», borgerkriger i Syria og Irak, IS, folkemord og forfølgelsen av minoriteter utløste humanitære katastrofer med masseutvandring og flukt både av kristne og jesidier. Også sunni-muslimer flyktet fra krig og terror. ➔

– Kristne og muslimske samfunn ble blandet på nye måter. Migrasjonen nådde rekordnivåer. Covid-19-pandemien, knapphet på ressurser, kriger og natur- og menneskeskapte katastrofer bidro til sosial uro og ustabilitet, påpeker Gustafson.

Møtte gjestfrie kristne

I dette kaoset har mange forlatt religion, men mange andre har altså konvertert. En av flere årsaker var gjestfrie kristne.

– Mange muslimer som flyktet til den libanesiske hovedstaden Beirut, til den kurdiske regionen i Nord-Irak, til den jordanske hovedstaden Amman eller til Bekaa-dalen i Libanon, hadde tidligere aldri møtt en kristen. Mange var blitt opplært til ikke å hilse på, spise sammen med eller fysisk berøre kristne, konstaterer Gustafson.

– Så møtte desperate flyktninger, til sin store overraskelse, gjestfrie kristne som ville hjelpe dem. De møtte evangelikale kirker som tilbød aktiviteter for kvinner og barn, fellesskap og tilhørighet, og som la til rette for skolegang, helsehjelp for syke og mat til sultne.

Gustafson har møtt kritikk. Han har fått en kommentar om at den dagen menigheter ikke lenger gir hjelp, vil de nye troende forsvinne. Gustafson ser ikke bort fra at det stemmer i noen tilfeller.

– Men en pastor fortalte at mange nye troende har vært i menigheten i årevis, og at de ikke lenger mottar sosial eller økonomisk hjelp. Den lave graden av frafall i vår studie understøtter dette, sier Gustafson.

Han vil ikke peke på én forklaring på bølgen av konverteringer. Han minner om at mange i Midtøsten lenge har vært eksponert for evangeliet, blant annet gjennom internett og satellittprogrammer på TV. Mange kirker har også tjent sin neste på en god måte.

– Men uten kaoset og de massive flyktningstrømmene fra krig, kollaps og terrorisme ville dette ikke virket på samme måte, legger han til.

Ydmykhet og omvendelse

– Dessuten har kristne vist ydmykhet og omvendelse, fortsetter Gustafson som tar Libanon som eksempel. Myndighetene og mange i kirkene så på de syriske flyktningene ikke bare som en byrde, men også som

” Så møtte desperate flyktninger, til sin store overraskelse, gjestfrie kristne som ville hjelpe.

Scott Gustafson

” Evangelikale kirker tok et oppgjør med fiendtligheten.

Scott Gustafson

en trussel. Syria, som hadde vært okkupant i Libanon i flere tiår, trakk styrkene ut av Libanon i 2005, bare seks år før den syriske borgerkrigen fra 2011 sendte mer enn en million flyktninger over grensen til Libanon.

– Evangelikale kirker tok et oppgjør med fiendtligheten som kulturen og politikken normaliserte, påpeker Gustafson.

Baptistmenigheten Resurrection Church Beirut (RCB), Stefanusalliansens daværende partner, var blant de aller første libanesiske menighetene som åpnet dørene for syriske flyktninger. RCB startet et omfattende hjelpearbeid for flyktninger og er på ti år blitt en svært stor kirke.

Allerede i 2019 skrev RCB-pastor Hikmat Kashouh i boken «Following Jesus in difficult times» at «mens aggresjon mot islam skaper fiendskap, åpner kjærligheten dører». Han skildret hvordan flyktninger fylte kirker og noterte allerede da at «Gud berører den arabiske verden».

Gustafson, som kjenner menigheten godt, sier at det i dag er svært vanlig i mange evangelikale menigheter å se syrere, irakere, egyptere, libanesere og jordanere – både med kristen og muslimsk bakgrunn – som tilber sammen og arbeider side om side.

«Å døpe er kontroversielt»

I materialet til Gustafson og Porter er 53 prosent av de konverterte døpt, men variasjonen er stor mellom de ulike kirkene.

– Hva er definisjonen på konvertering, dersom det ikke er dåp?

– Det er ulike definisjoner, alt etter hvem du spør. Dåp er kontroversielt i en muslimsk kontekst. Noen regner vitnesbyrd foran forsamlingen eller familien som uttrykk for konvertering, andre regner det å be sammen med en annen person. For atter andre må de nye troende gå til nattverd og bli døpt, sier Gustafson og legger til:

– Personlig mener jeg at den viktigste indikatoren er at den nye troen bærer frukt over tid.

Gustafson minner dessuten om at konvertering fra muslimsk bakgrunn kan være ekstra krevende og en forvirrende prosess.

– Muslimer som er kommet til kristen tro, også noen ekstremister som har konvertert, vil si at dette har vært en gradvis prosess. De kan ha startet med å gå i en kirke. De kan ha hatt en identitetskrise og møtt sterkt press fra familie og naboer. De vil fortsatt ha et ID-kort som sier at de er muslimer, mens de i kristne sammenhenger

oppfatter seg som kristne. De går gjennom et omfattende skifte av identitet og må på et tidspunkt spørre seg selv om de er kristne eller noe annet, sier Gustafson.

Trer åpent fram

I flere land er det fortsatt farlig for konvertitter å vise sin nye kristne tro. I flere land synes det ikke å være utsikt til noen bedring. Andre steder tror Gustafson at konverteringene kan bli et så omfattende fenomen at dette kan presse fram mer trosfrihet og lettere forhold for dem som skifter tro.

– Vi kan få begge deler: mer forfølgelse noen steder og lettere forhold andre steder, sier han.

Gustafson forteller at det i enkelte land har vært en betydelig økning av konvertitter som offentlig står fram med sin nye tro.

– Hemmelige møter kan skape skamfølelse, sier han.

Gustafson påpeker at syriske sunni-muslimer som flyktet til Libanon, i dag er langt fra familier og gamle nabolag. Libanon er dessuten det eneste landet i Midtøsten der det ikke er regler mot konvertering.

– De sosiale kostnadene ved å tre fram som konvertitter er lavere både i Libanon og Jordan enn i Syria. Mange i samfunnet ser ned på dem uansett, siden de er flyktninger. Det kan oppmuntre dem til å være åpne om sin nye tro. De søker tilhørighet i et fellesskap som tar imot dem og anerkjenner dem som likeverdige, sier Gustafson.

Kristne skoler er viktige

– Dersom konverteringene skal bli et varig fenomen, må vi tenke generasjoner. Er Midtøsten og Nord-Afrika virkelig ved et historisk vendepunkt? →

← Pastor Hikmat Kashouh (bak til venstre) i baptistmenigheten Resurrection Church Beirut har sett at kirken har vokst betydelig etter at den åpnet dørene for syriske flyktninger. Foto: Johannes Morken

↑ Forsker Scott Gustafson framhever verdien av at Yasser Eric (bildet) i 2022 ble vigslet som global anglikansk biskop for konvertitter. Biskopen ble intervjuet i Magasinet Stefanus 7-2025. Foto: Johannes Morken

” Hemmelige møter kan skape skamfølelse.

Scott Gustafson

Drømmer om 'mannen i hvitt'

En konservativ baptistpastor fortalte forskerne Scott Gustafson og Grant Porter at historier om drømmer, visjoner, mirakuløse bønnesvar og helbredelser er «oppsiktsvekkende mange, så mange at han ikke kan huske dem alle». Dette stemmer godt med historier Stefanusalliansens partnere forteller.

Blant konvertittene i studien til Gustafson og Porter er også tidligere islamske ekstremister. Noen av disse forteller at de drømte om «mannen i hvitt». De ble nysgjerrige og oppsøkte til slutt en kristen eller de så en YouTube-video og ble eksponert for evangeliet.

Scott Gustafson er forsker ved Vrije Universitet i Amsterdam. Han er også konsulent for flere misjonsgrupper. Han har forsket både på konvertering og deradikalisering. Gustafson bor i dag Michigan, USA. Han har tidligere bodd i Midtøsten i mange år og studert arabisk i Jordan.

I Iran utgjør kvinnene fleirtallet i dei mange huskyrkjene – undergrunnskyrkjene – av konvertitter. Foto: Pars Theological Center

- ←
- Jeg tror det. Noen av dem vi har fått respons fra, forteller at mennesker som kommer til tro, deler troen med andre. Noen starter så en kirke som igjen planter en kirke. I Libanon, Jordan og Irak er slike bevegelser allerede i gang.
 - Går troen i arv til barn i så kompliserte omgivelser?
 - Det som gjelder barn, er komplisert. Blir de for eksempel oppdratt som muslimer dersom beste-foreldrene er muslimer? Mange er dessuten flyktninger eller asylsøkere i et land som ikke nødvendigvis anerkjenner deres ID-kort, svarer Gustafson, og legger til at skolene er en viktig arena også for kristen opplæring.
 - For mange flyktninger er de offentlige skolene stengt. Flyktninger har heller ikke råd til private skoler. Da blir kristne og kirkelige skoler svært viktige, også som kristne omgivelser.

Ikke bare tall

Gustafson advarer mot å tenke at konvertittenes voksende avtrykk bare skal måles i tall.

– Ofte ser vi kristendommens vekst til majoritetsreligion i Romerriket de første 400–500 årene som bevis på suksess. Men Jesus snakker ikke om tall, han snakker om å være salt og lys. Å bli majoritet er ikke et mål i Guds rike. Jesus peker heller på sennepsfrøet, sier Gustafson.

– Men i krevende omgivelser trenger vel nye troende å være mange for å føle trygghet og tilhørighet?

Her kommer konvertittene fra

- Scott Gustafson og Grant Porter har fått rapporter fra 38 organisasjoner og kirker.
- De har rapportert om i underkant av 270 000 nye troende de siste ti årene.
- Frafall: Cirka 25 prosent.
- Konvertittene kommer fra Syria, Irak, Libanon, Egypt, Jordan, Sudan, Jemen, Marokko, Israel/Palestina, Saudi-Arabia, Oman, Libya, Tunisia, Algerie og Mauretania.
- Det er flest konvertitter fra Syria, færrest fra Mauretania.

Kilder: International Journal of Frontier Mission (2024).

– Det er fra et menneskelig ståsted forståelig. Mange som nylig har konvertert, har lav sosial status og en usikker framtid når det gjelder ekteskap, utdanning og arbeid. Derfor er det viktig å ha fellesskap og institusjoner som kan tale deres sak. Yasser Eric, som i 2022 ble vigslet til biskop for konvertitter, er et godt eksempel på hvordan den anglikanske kirken forsøker å skape rom for og anerkjenne framveksten av nye fellesskap av mennesker som ønsker å følge Jesus i den muslimske verden, sier Gustafson som avslutter:

– Det neste kapitlet i den globale kristendommens historie blir forfattet av flyktninger og av den evangelikale kirken i Midtøsten og Nord-Afrika, sier Gustafson. ■

Ramazan Arkan, hovedpastor i Antalya Evangeliske Kirke i Tyrkia, er selv konvertitt fra muslimsk bakgrunn. Her preker han i en gudstjeneste. Foto: Antalya Evangeliske Kirke

‘Dette gir meg håp’

■ **Pastor Ramazan Arkan** i Antalya i Tyrkia leder en voksende kirke der de fleste er konvertitter. Kirken er etablert på tre ulike steder i den store byen.

– Som en som har tjent i Tyrkia i nesten 25 år, overrasker ikke denne utviklingen meg. Tvert imot gir den meg stort håp, sier Ramazan til Magasinet Stefanus.

Han fortsetter:

– I de senere årene har vi sett flere mennesker fra muslimsk bakgrunn enn noen gang før søke Kristus og komme til tro på ham. Selv om press og utfordringer fortsatt er til stede, kan ikke Guds ord lenkes. Derfor ser vi ikke på fremtiden med frykt, men med håp.

«Håpefull tid»

Scott Gustafson, som har forsket på omfattende konverteringer i Midtøsten og Nord-Afrika de ti siste årene, sier at Midtøstens mange konvertitter har viktige lærdommer å gi til kristne i Vesten.

– I Europa, USA og Canada har man lenge snakket om kristendommens tilbakegang. Men historisk har også kirker og kristendom i Midtøsten og Nord-Afrika opplevd nedgang. For vestlige kristne som er bekymret, er det verdt å merke seg at folkevandringer, krig og migrasjon ofte har bidratt til kristendommens spredning

” I de senere årene har vi sett flere mennesker fra muslimsk bakgrunn enn noen gang før søke Kristus.

Ramazan Arkan, pastor, Tyrkia

og vekst. Vi lever i en krevende tid, men også i en håpefull tid. Gud er i bevegelse, også på steder vi kanskje ville tenkt var utilgjengelige, sier Gustafson.

Lærdommer

Han legger til:

– Mange vestlige kristne uttrykker stor bekymring for ekstremisme og terror som følge av migrasjon. Kirkens primære kall er misjon, å leve ut troen i samfunnet. Uansett hvem Gud gir deg som nabo, er kallet å møte dem med tro og kjærlighet. Altfor ofte blir kristne opptatt av ting de ikke kan gjøre noe med. Vi trenger heller å fokusere på det vi faktisk kan påvirke: Hvordan vi lever som Kristus-lignende mennesker og forplikter oss til Jesus. ■

Bibelen er viktig for iranske konvertitter, så viktig at Revolusjongarden stempler den som bevis på en forbrytelse.

Bad Gud om vern mot valdtekt

Neda, som leier huskyrkjer i Iran, har smakt ayatollah-styrets brutale avhøyr under to arrestasjonar. Svært motvillig flykta ho frå ein dom på eitt års fengsel.

TEKST: JOHANNES MORKEN, LONDON

■ – **Det var traumatisk** å reisa frå Iran, seier Neda til Magasinet Stefanus.

Neda, som vart fødd i Isfahan sentralt i Iran, vaks opp i ein aktiv muslimsk familie. Ho bad muslimske bøner frå ung alder.

Mors sinne

Ei av systrene hennar, Shima, var den første i familien som kom til tru på Jesus, tidleg på 2000-talet. Ho som hadde flytta til hovudstaden Teheran, kom seg ut av ein mørk depresjon og fortalde familien om den nye trua.

– Vi merka at ho var blitt så annleis og glad, seier Neda.

Men mora vart sint, kalla dottera «urein» og ville ikkje tilgje Shima dersom ho hadde vore i ei kyrkje.

Men Shima let seg ikkje stogga. Ho gav systrene ein Jesus-film som gjorde Neda nysgjerrig på Gud.

Då familien flytta etter Shima til Teheran, møtte dei også vener av Shima i ei huskyrkje. Vitnemåla hadde verknad: Etter eit halvt års tid hadde heile familien byrja å tru på Jesus.

Hemmeleg dåp

I Teheran vart dei hemmeleg døypte i ei kyrkje. Pastorar i denne kyrkja døypte folk frå huskyrkjer fram til 2003, då det vart altfor risikabelt. Kyrkjer som heldt fram med å ta imot konvertittar og forkynna på nasjonalspråket farsi, vart etter kvart stengde av regimet. I dag har konvertittar berre huskyrkjer – undergrunnskyrkjer – å møtast i.

Ingen bad dei unge kvinnene om å gjera det. Men Neda, Shima og ei anna syster ville dela den nye trua si med andre. Kvar veke tok dei buss til Isfahan, der dei hadde vakse opp, eller til andre byar. Dei tilbaud seg å be for sjuke på sjukehuset. Dei delte ut nytestamente og etablerte huskyrkjer i fleire byar.

Arrestert og avhøyr

I 2011 vart Neda arrestert første gongen – ho hadde nettopp møtt ei kvinne i ein park. Neda vart halt inn i ein svart bil og frakta til etterretningstenesta i Teheran. Bygningen såg ut som eit bustadhus. Neda vart avhøyrd og beden om å skriva under på at ho ville venda tilbake til islam og aldri meir fortelja nokon om Jesus. ➔

Ho nekta å skriva under. Då Neda til slutt skreiv under på at ho ville slutta å be på sjukehus, vart ho sleppt fri.

– Men eg heldt ikkje løftet, smiler Neda.

Dei unge kvinnene tok forholdsreglar – dei brukte kallenamn og bytte mobiltelefonar jamleg. Ingen fekk på førehand vita kvar dei reiste. Huskyrkjer i éin by visste ikkje om huskyrkjer i andre byar. I nokre byar brukte dei hijab for ikkje å vekkja merksemd.

Arresterte eit dusin

Tidleg i 2013 var Neda, systrene hennar og andre leiarar samla i ein heim nær Isfahan. Dei hadde nett lese om apostlane som vart fengsla då det banka hardt på døra. Om lag 15 etterretningsfolk storma inn.

– Dei filma oss og registrerte namn og andre personopplysningar. Dei konfiskerte bankkort, telefonar, dokument og ID-kort. Vi var i sjokk. Dei tok bilete av oss utan hovudplagg for å framstilla oss som om vi hadde gjort noko usømeleg, fortel Neda.

Eit dusin vart arresterte og førte til Dastgerd-fengselet, til ei avdeling der etterretningstenesta held politiske fangar. Avhøyra kunne vara i sju timar kvar dag.

– Eg bad: «Eg kan døyr for deg, Gud, men lat ikkje han som avhøyrer meg, valda meg».

Medan Neda bad, oppdaga ho eit kors som var teikna på bordet av ein tidlegare fange – «eit teikn på at Gud var med meg.»

Dei arresterte kvinnene som var delte på to celler, bad for alle i huskyrkjene og heldt nattverd saman.

På celleveggen hadde tidlegare fangar skrive bibelvers og helsingar som: «Gud lever, Gud er kjærleik, Gud vil hjelpe deg.»

– Vi skreiv fleire bibelvers, fortel Neda. På den første sida i ei muslimsk bok i cella skreiv ho dessutan nokre ord om Jesus og ei bøn, som ei helsing til seinare fangar.

«Kvit tortur»

Kvar einaste dag hadde mannen som avhøyrde Neda, på seg ei rosa skjorte. Fargen vart traumatisk, det var ein del av «kvit tortur» – hardt psykologisk press.

Eg kan døyr for deg, Gud, men lat ikkje han som avhøyrer meg, valda meg.

Neda i bøn under avhøyr

For ikkje å vekkja merksemd brukte Neda og systrene fleire gonger hijab då dei oppsøkte huskyrkjer. Kvinnar på biletet er ei vanleg iransk kvinne, ikkje Neda. Illustrasjonsfoto: Shutterstock

Neda fekk eit skjema med spørsmål ho skulle svara utførleg på. Ho fortalde om omvendinga, men gav ingen informasjon om huskyrkjene. Neda skreiv at ho var døypt i Den heilage ande, men nemnde ikkje dåps-handlinga i Teheran.

Mannen som avhøyrde henne, tok skjemaet og gjekk ut. Ein eldre offiser kom inn. Han tok av seg den eine skoen og slo Neda i hovudet, nakken og ansiktet. Offiseren sa: «Du laug om dåpen!»

– Eg vart sjokkert over at dei visste både om huskyrkja og om dåpen, vedgår Neda.

Kvinnene vart etter nokre dagar overførte til kvinneavdelinga i det vanlege fengselet.

Det var traumatisk å reisa. Eg ville heller ha sona straffa og blitt verande i Iran.

Neda

– Vi bad for fangar med alkohol- og rusproblem, masserte dei for smerter og vaska håret deira, fortel Neda.

Vaska celler, fortalde om Jesus

Den persiske nyttårsfesten nærma seg. Kvinnene reingjorde alle rom frå golv til tak. Då ein fange spurde kvifor, fortalde dei han om Jesus.

Bortsett frå å bli slått med ein sko, vart Neda ikkje fysisk mishandla. Men den «kvite torturen» var hard nok: Ho vart truga med at familien hennar ville bli arrestert, og at ho sjølv kunne bli plassert i mannsavdelinga og bli valdteken.

Ein natt vart Neda sett i ei iskald celle. Offiserane ville vita kvar ho gøymde biblar.

– Til dei som avhøyrde oss, sa vi: «Vi ber for dykk og familieane dykkar. Vi velsignar dykk, vi forbannar dykk ikkje.»

Det var eit sjokk for faren deira å få vita at døtrene sat i fengsel. Han kjøpte dei fri mot kausjon. Men svært høgt blodtrykk gav mannen nyresjukdom.

Utpå våren møtte dei i retten. Ei av systrene hadde drøymt at dei skulle be for dommaren: «Herre, tal til hjartet hans, han som er sett til å avgjera saka vår.»

Dommaren var ein mulla. Rett før rettsmøtet vart dommaren bytt ut.

– Dommaren brukte ein halvtime på kvar av oss systrene, mot fem minutt på kvar av dei andre. Vi delte vitnemålet vårt og tala om Jesus, fortel Neda.

Takka dommaren

Då dei kom for å få dommen, takka Neda dommaren for at han hadde lytta. Dommaren sa at dersom det hadde vore opp til han, ville han frikjent dei. Men sidan aktor kravde streng straff og etterretningstenesta pressa på for fleire års fengsel, sa dommaren at han måtte dømme dei til eitt år i fengsel.

Kyrkjer og huskyrkjer i Iran

- Kyrkjebygga i Iran høyrer til dei armenske og assyriske folkegruppene.
- Dei kan praktisera kristen tru, men berre i kyrkjene og på egne etniske språk.
- Det er forbode å dela trua med menneske som har farsi (iransk) som morsmål.
- Konvertittar har forbod mot å bruka kyrkjene.
- Konvertittar må møtast i huskyrkjer/undergrunnskyrkjer.
- Huskyrkjene vert stempla som trugsmål mot nasjonal tryggleik.

Dei vart dømde for «propaganda mot regimet, forkynning av evangelisk kristendom og etablering av huskyrkjer», slik påtalemakta kravde.

– Eg bad til Gud: «Dersom du vil at eg skal sona eitt år i fengsel, er eg klar, for eg vil ikkje reisa frå Iran», fortel Neda.

Reiste frå Iran

Før anke-domstolen skulle avgjera saka deira, vart to av leiarane i ei huskyrkje dei hadde etablert, arresterte. Pastoren som hadde døypt systrene, hadde alt flykta frå Iran. No åtvare han: «De må også dra. Det vil skada dei som no er arresterte, dersom de blir verande, fordi regimet kjenner til dykk.»

Shima og mannen hadde alt reist. No på slutten av 2014 reiste Neda og ei anna syster også, dei kjende at dei ikkje hadde noko val.

– Det var traumatisk å reisa. Eg ville heller ha sona straffa og blitt i Iran. Men tryggleiken for dei to arresterte gjorde at vi drog.

Neda og systrene gjorde ferdig ein bachelorgrad i teologi ved Pars Theological Centre. Frå London utdannar Pars leiarar for den iranske kyrkja med nettbaserte kurs og konferansar.

Tre år seinare gifta Neda seg med ein mann som hadde engelsk statsborgarskap og flytta til England. Ho er framleis pastor for huskyrkjer i heimlandet. I periodar utan internett – først då regimet slo ned protestar, og deretter etter at Israel og USA gjekk til krig – har kontakten vore liten.

– Sjølv om forfølging skaper mange hinder, eksanderer Guds rike med kraft gjennom huskyrkjer i Iran. Midt i alt dette ber vi for dei, seier Neda. ■

Merk: Vi har endra alle namn av omsyn til tryggleiken for Neda og familien.

Russ hjelp forfulgte

Daniel Holene og Miriam Høyland, som har ledet misjonsprosjektet på Framnes KVGS, overrakte en symbolsk sjekk til generalsekretær Ed Brown i Stefanusalliansen. Foto: Magnus Hisdal, Framnes KVGS

Russen på Framnes kristne videregående skole (KVGS) i Hardanger samlet inn over 1,7 millioner kroner til arbeidet for mennesker som forfølges av diktaturet i Nord-Korea.

TEKST: MAGNUS HISDAL OG CHRISTINE GRIPSGÅRD LUNGA

■ – Vi er enormt fornøyde med resultatet, sier Miriam Høyland og Daniel Holene som har ledet misjonsprosjektet ved Framnes KVGS.

Skolen har et misjonsprosjekt hvert år som en viktig del av satsingen på en annerledes og meningsfull russetid. Framnes-elevene valgte dette året Stefanusalliansens arbeid med å hjelpe nordkoreanske flyktninger til sikkerhet og å støtte og beskytte kristne som må leve ut troen i hemmelighet under diktaturet.

Konstant overvåkning

Mennesker i Nord-Korea lever under konstant overvåkning og strenge lover med brutale konsekvenser. Besittelse av kristen litteratur kan føre til fengsling i arbeidsleirer der få overlever.

Mange nordkoreanere står overfor et umenneskelig valg mellom sult og undertrykkelse, eller en livsfarlig flukt fra landet.

Miriam Høyland og Daniel Holene sier:

– Misjonsprosjektet ble en del av hverdagen vår i tredje klasse. Det var sannelig verd alt merarbeidet. Prosjektet gjorde året mer innholdsrikt og meningsfullt. Tanken på at

vi kan være med på å ære Gud med å hjelpe mennesker og kirken på den andre siden av verden, har vært en sterk motivator, sier de to og legger til:

– Det er vanskelig for oss å forstå hvordan livet i Nord-Korea er, men vi ønsker å vise at menneskene der ikke er alene og glemt.

Sterk avslutning

Lørdag 13. juni var det høytidelig avslutningsfest. Bunads- og dresskledde avgangselever og foreldre markerte at tre års skolegang var over. Kveldens festtale ble holdt av generalsekretær Ed Brown i Stefanusalliansen, som mottok gaven på drøye 1,7 millioner kroner.

– Vi er svært takknemlige for en så fantastisk gave, som vi skal forvalte godt. Vi er imponert over at russetiden er blitt brukt til å spre kunnskap om, be for og samle inn penger til dem som forfølges for sin tro i Nord-Korea, og mennesker som prøver å unnsnippe diktaturet, sier Brown.

Lederne for misjonsprosjektet takket under avslutningsfesten sine medruss og andre elever for den fantastiske innsatsen som er lagt ned i løpet av skoleåret.

– Prosjektet er et stort lagarbeid. Sammen har vi kunnet bidra til å redde liv og gi håp til dem som trenger det aller mest.

” Prosjektet har satt dype og uforglemmelige spor i livene våre.

Daniel Holene og Miriam Høyland

Uforglemmelige spor

– Hva sitter dere igjen med?

– Vi har mange gode og fine minner. Fellesskapet på trinnet er blitt styrket, og vi er kommet i bedre kontakt med andre medelever på tvers av klasser. Vi har også fått et hjerte for nordkoreanerne og kommer til å bære dem med oss i tankene og hjertene våre livet ut. Prosjektet har satt dype og uforglemmelige spor i livene våre. Vi håper også at alle som har hatt noe med prosjektet å gjøre, har fått et hjerte for mennesker i og flyktninger fra Nord-Korea og fortsetter å tenke på dem og be for dem. ■

Gudstjeneste i en menighet i Katmandu i Nepal. BP Khanal var en av menighetens grunnleggere. Begge foto: Johannes Morken

Slagord skaper frykt

Religiøs nasjonalisme, selektiv rettferdighet og et stadig trangere rom for religionsfrihet gir grunn til alvorlig bekymring i Nepal.

TEKST: BP KHANAL, KATHMANDU, NEPAL

■ **Nepal er anerkjent** for sitt enestående mangfold. Mange etniske grupper, språk, kulturer og religiøse tradisjoner har eksistert side om side i århundrer.

Med den nye grunnloven innførte landet i 2015 formelt et føderalt demokratisk system som republikk og med konstitusjonell sekularisme. Dette skapte håp.

Men realitetene gir mange religiøse minoriteter grunn til alvorlig bekymring. De siste årene har fremveksten av aggressiv religiøs nasjonalisme i økende grad preget offentlig diskurs, politiske narrativer og sosiale holdninger.

Slagord skaper frykt

Med slagord som «Beskytt nasjonal identitet!» eller «Forsvar tradisjonell religion!» har ekstrem retorikk og diskriminerende praksiser blitt mer normalisert. Dette har bidratt til frykt, trakassering og ulik behandling av religiøse minoriteter, særlig kristne og muslimer.

Noe av det mest bekymringsfulle er den tilsynelatende dobbeltstandarden. Uttalelser som åpent fornærmer eller retter seg mot minoritetsreligioner, tolereres ofte uten konsekvenser når de kommer fra politisk innflytelsesrike personer tilknyttet majoritetssorientert religiøs nasjonalisme.

Samtidig møter kristne og muslimer ofte anklager, arrestasjoner, sosial fiendtlighet eller juridisk

trakassering når de offentlig praktiserer eller deler sin tro med andre. De kan lett bli utsatt for politianmeldelser eller offentlig raseri når de deler sin tro, distribuerer religiøst materiale eller holder bønnemøter.

Dessverre opplever mange minoritetssamfunn i Nepal i økende grad at lovene ikke anvendes likt. Religionsfrihet kan ikke bare gjelde flertallet.

Religiøs nasjonalisme

Religiøs nasjonalisme i Nepal er ikke bare et uttrykk for kulturell stolthet eller åndelig identitet. I økende grad er den blitt en politisk ideologi som søker å definere nasjonal identitet primært gjennom én dominerende religiøs tradisjon – hinduismen. Religiøse minoriteter blir ofte fremstilt som «fremmede», «truende» eller «anti-nasjonale», uten hensyn til deres langvarige bidrag til samfunnet.

Hatytringer, konspirasjonsteorier og feilinformasjon om kristne og muslimer sirkulerer bredt i offentlige rom og på sosiale medier. De blir ofte anklaget for å «ødelegge kulturen», «kjøpe konverteringer» eller «undergrave nasjonal enhet», ofte uten bevis.

Slike slagord skaper et farlig sosialt miljø. Mistillit mellom grupper forsterkes. Prinsippet om at statsborgerskap ikke skal avhenge av religiøs identitet, svekkes. Når religiøs nasjonalisme blir aggressiv og ekskluderende, fremmer den ikke lenger sosial harmoni. I stedet skaper den en form for sosialt og ideologisk anarki.

Omstridt paragraf

Paragraf 156 i straffeloven er blitt svært omstridt blant religiøse minoriteter og menneskerettighetsforkjempere.

Loven kriminaliserer handlinger som kan «sære religiøse følelser» eller «forstyrre en annen persons religion». Den uklare og vide ordlyden har skapt rom for misbruk og selektiv tolkning. I praksis er loven ofte blitt brukt uforholdsmessig mot kristne som er anklaget for «proselytting» eller «konvertering», selv i frivillige religiøse samtaler, bønnemøter, humanitært arbeid eller ordinær forkynnelsesvirksomhet.

Kristne er blitt arrestert

For mange kristne er det å dele sin tro på en fredelig måte en grunnleggende del av trosfriheten. Jesu befaling

” Det er rapportert at kristne er arrestert, pågrepet, avhørt og offentlig anklaget bare for å ha utøvd fredelig religiøs praksis.

BP Khanal

Nepal

- Inneklemt mellom India og Kina
- Folketall: 30,3 millioner
- Hinduisme: 81,2 prosent
- Buddhisme: 8,2 prosent
- Muslimer: 5,1 prosent
- Kristne: 1,8 prosent
- Andre: 3,7 prosent

Kilder: Store norske leksikon og Pew Research Center

BP Khanal stilte til Nepals parlamentsvalg tidligere i år, men kom ikke inn. Han er teolog, kristen tenker og aktivist for trosfrihet.

om å «gå ut og gjøre alle folkeslag til disipler» er ikke bare en personlig preferanse, men en essensiell del av deres kall.

Men slike aktiviteter blir ofte møtt med mistanke. Det er rapportert at kristne er arrestert, pågrepet, avhørt og offentlig anklaget bare for å ha utøvd fredelig religiøs praksis. Noen ganger er selv private samlinger eller sosiale hjelpetiltak blitt fremstilt som ulovlig religiøs konvertering, uten tilstrekkelig bevis.

Paragraf 156 oppfattes derfor som å fungere på liknende måte som blasfemi- eller antikonverteringslover i mer restriktive samfunn, der religiøse minoriteter lever under konstant frykt for anklager.

Nepal ved et veiskille

Nepal står ved et veiskille. Landet kan enten bevege seg mot en inkluderende demokratisk fremtid basert på likhet og pluralisme, eller la aggressiv religiøs nasjonalisme svekke grunnleggende prinsipper. Selektiv håndheving av loven og økende intoleranse truer ikke bare minoriteter, men også landets demokratiske fremtid. ■

Har lært opp 500 aktivister

Kristne og muslimske afrikanske ledere i dialog i regi av Procmura. Foto: Anne M. Gihlemon

Med midler fra Utenriksdepartementet (UD) og Norad er om lag 500 aktivister i 76 land blitt trent opp til å undervise i trosfrihet. Nå får Stefanusalliansen Norad-millioner i fire nye år.

TEKST: JOHANNES MORKEN

” Dette er en stor anerkjennelse av arbeidet til våre partnere og teamet hos oss.

Eva Frydenborg

Eva Frydenborg i Stefanusalliansen gleder seg over anerkjennelsen. Foto: Ranveig Nordgaard

■ – Vi er stolte og glade, sier Eva Frydenborg, leder i internasjonal avdeling.

Stefanusalliansen er en av 20 menneskerettsorganisasjoner som får ny avtale med Norad. Avtalen vil gi 8,4 millioner kroner hvert år i fire år.

Norads støtte går til organisasjonenes arbeid med å beskytte og styrke menneskerettighetsforsvarere.

Få utvalgte

De 20 er valgt ut blant hele 586 søkere fra hele verden. Seks av de 20 er norske. Stefanusalliansen er altså en av de få utvalgte og har fått melding om at en ny avtale vil gi 33,6 millioner kroner over fire år.

– Dette er en stor anerkjennelse av arbeidet til våre partnere og teamet hos oss, sier Frydenborg. Stefanusalliansen har søkt om midler til utrustning av og støtte til forkjempere for trosfrihet.

– Det er gledelig at Norad ser at trosfrihet er en viktig del av menneskerettighetene, og at ulike menneskerettigheter støtter hverandre, sier Frydenborg.

Stefanusalliansen har hatt avtale med UD i to perioder mellom 2018 og 2024. Fra 1. januar 2025 ble avtalen overført til Norad. Gjennom årene har avtalemidler finansiert utvikling av omfattende digitale ressurser til opplæring i trosfrihet. Utviklingen av digitale ressurser er gjort sammen med et nordisk nettverk for trosfrihet. Det er også gitt støtte til og opplæring av advokater og jurister. Mye er gjort med temaet kjønn og trosfrihet, med vekt på kvinners trosfrihet.

500 lærere i trosfrihet

Midler fra UD og Norad er også brukt til 10 uker lange, ledede kurs som til sammen har utdannet ca. 500 personer som selv vil undervise andre i trosfrihet. De

får kurssertifikat. Deltakerne holder til i 76 ulike land og har fått opplæring på engelsk eller arabisk. Det var et slikt kurs som ga Ja Seng Ing fra Myanmar, årets vinner av Stefanusprisen, håpet tilbake etter militærkuppet i hjemlandet i februar 2021.

Med offentlige midler i perioden 2021–2025 har også 2 838 lokale «endringsagenter» for trosfrihet på grasrotnivå fått opplæring. De digitale ressursene finnes i dag på 28 språk.

– Den nye avtalen med Norad vil følge opp arbeidet som er gjort i de tidligere avtalene. Nå vil vi i enda større grad følge opp bruken av kunnskap for å fremme trosfrihet både i lokalsamfunn og på nasjonalt nivå i land der trosfriheten er begrenset, sier Frydenborg.

I søknaden var det lagt opp til å videreføre arbeidet som er gjort i skjæringspunktet mellom trosfrihet og kvinners rettigheter. Men Norad har i sin respons holdt dette utenfor den nye avtalen. Arbeidet vil bli videreført, men i mindre omfang enn tenkt da søknaden ble sendt.

Krevende ventetid

Søknadsfristen gikk ut i november i fjor. Svaret kom først 15. juni.

– Det har vært krevende både for oss og våre partnere å vente. Våre partnere har vært tålmodige og gjort det beste ut av situasjonen. De har arbeidet videre med aktiviteter som har kostet lite, sier Frydenborg.

Siden den tildelte summen er vesentlig mindre enn beløpet det var søkt om, er prosjekter og budsjetter i sommer blitt tilpasset for at en endelig avtale skal signeres. Den skal gjelde fra 1. januar 2026. Stefanusalliansens misjonsarbeid finansieres til orientering utelukkende av gaver fra enkeltpersoner, grupper og menigheter. Dette arbeidet får ingen offentlig støtte. ■

Sri Lanka:

Hjelpen nådde fram

I utgave 3 av Magasinet Stefanus i år møtte vi Nashima på Sri Lanka. Hun og mannen fikk hus og levebrød knust i vannmassene etter en syklon. Hun fikk akutt-hjelp finansiert med ekstramidler fra Stefanusalliansen gjennom National Christian Evangelical Alliance Sri Lanka (NCEASL).

NCEASL rapporterer at akutt-hjelpen nådde 360 familier med 1200 medlemmer. I 280 av husholdningene var en kvinne forsørger. 98 av familiene har mennesker med funksjonsnedsettelse.

Arumukam Mala (46) er enke. Hun bor sammen med sin eldre mor som ikke kan gå. Mala har vært den som skaffet familien et levebrød gjennom salg av egg. Så kom katastrofen. Vannstanden steg til over seks fot, nær to meter. Mala og moren måtte evakuere med båt og søke tilflukt hos Malas søster. Alle hønene, som altså var familiens eneste inntektskilde, gikk tapt.

De fikk litt mathjelp fra naboer. Nødhjelpen, i form av blant annet tørrmat, fra Stefanusalliansen og NCEASL ble avgjørende. Mala takker for hjelpen som ga håp i en krise.

Akutthjelpen etter syklonen ga håp til 1 200 mennesker.
Foto: NCEASL

Kasakhstan:

Omfattende rådgivning

Stefanusalliansens partner i Kasakhstan ga i fjor 745 timers juridisk rådgivning til 134 personer fra små religiøse minoriteter – om registrering av trossamfunn, registrering og visum for misjonærer, bruk av hijab i skolen og hjelp til en organisasjon som var blitt forbudt. Kazakhstan International Bureau for Human Rights and the Rule of Law er eneste menneskerettsorganisasjon som arbeider for trosfrihet i landet.

Kirgisistan:

Adventistpastor deportert

Det hemmelige politiet har deportert den 66 år gamle pastoren Pavel Schreider. Han ledet «Den sanne og frie reformerte syvendedags adventistkirken» i landet. Kirken er forbudt. Det melder nyhetstjenesten Forum 18. Les mer på forum18.org

Oslo:

Messe for de forfulgte

Lørdag 20. juni ble det holdt en spesiell messe i St. Johannes katolske kirke i Oslo – en messe for de forfulgte. Et nytt ikon med tittelen «Maria, de forfulgte kristnes mor» ble innviet, det skal være en påminnelse om å be for den forfulgte kirke.

Biskop Fredrik Hansen var tydelig i sin utfordring: «I dag bygges det broer til organisasjoner og mennesker, i og utenfor vår egen kirke, som arbeider for forfulgte kristne. Vi må stå sammen i dette, vi trenger hverandre. Dagen i dag er en begynnelse, ikke en avslutning. Med dette sier vi, som bispedømme, at arbeid for de forfulgte kristne er noe som skal kjennetegne oss.»

Etter messen var det en panelsamtale om hva kirken kan gjøre for dem som er forfulgt. Assisterende generalsekretær Hilde Skaar Vollebæk i Stefanusalliansen løftet der fram hvordan menigheten kan være med og støtte mennesker som lider på grunn av sin tro. «Det var inspirerende og givende å få være med denne dagen. Virkelig flott å se hvor forpliktet Oslo katolske bispedømme ønsker å være overfor den forfulgte kirke.»

Hilde Skaar Vollebæk (i midten) deltok i panelsamtale ledet av Ragnhild Aadland Høen i Norsk Katolsk Bispedømme.
Foto: Marta Teresa Wade, katolsk.no

Søraust-Asia:

Over 260 nye til tru

Hmong Ministry arbeider, med støtte fra Stefanusalliansen, blant hmong-folket mellom anna i Vietnam og Laos. I 2025 kom 262 nye til tru. 108 vart døypte. Tre nye kyrkjer vart planta. Pastor Benjamin og partnarar hadde 28 samlingar med trusopplæring og bibelkurs med i alt 467 deltakarar. Hmong Ministry driv også Hmong Bible School i Udon Thani i Thailand. I 2025 hadde dei i alt 55 studentar, 21 av desse var nye.

I Thailand driv Hmong Ministry bibelskule for studentar frå hmong-folket, dei kjem frå fleire land i regionen.
Foto: Stefanusalliansen

Synshemmet?

Eller sliter du med lesingen fordi du har dysleksi?

Bestill Magasinet Stefanus som lydfil.
Du kan enkelt velge hvilke artikler du vil høre.

Ring KABB på telefon 69 81 69 81
Send e-post: kabb@kabb.no
Eller skann QR-koden

VEKKELSE I IRAN

Nye kristne forbereder seg nå på forfølgelse

Forfølgelsen av nye kristne i Iran blir stadig mer brutal. Nye troende må nå kurs og gis opplæring om hvordan de kan møte forfølgelsen på en klok måte og samtidig stå støtt i troen. Nå kan du også være med og gi våre brødre og søstre praktisk støtte og et hemmelig sikkerhetsnett til kristne som sitter i fengsel, og forhindre at flere lider samme skjebne.

For mange nye kristne i Iran er møtet med Jesus totalt livsforvandlende. De blir svært frimodige i å dele troen med andre. Ikke alle er klar over risikoen de tar. Mange kristne, flere av dem i 2025, har fått dommer på ti års fengsel og mer. Forfølgelsen rammer først og fremst ledere, men også medlemmer av undergrunnskirken er utsatt. Mange sliter med alvorlige traumer etter arrestasjon, avhør og fengsling.

Stefanusalliansens partner i Iran, **Article 18, er et reddende lys i mørket** for kristne i Iran. De dokumenterer forfølgelse, så omverdenen får høre hva som faktisk skjer og kan være med å be. De passer på at kristne som sitter i fengsel, vet at noen tar seg av familien deres. De sørger for profesjonell traumebehandling til de som har overlevd fengsling og tortur. For nye troende gir de forberedende kurs, for å ta kloke valg i møte med forfølgelse.

Kurset gjorde faktisk at jeg ble mindre redd for forfølgelse, og nå føler jeg meg mer forberedt på å møte det. Fremover vil jeg tenke gjennom ting jeg har gjort, som kanskje var for uforsiktlige. Før kjente jeg på mye frykt for forfølgelse, og spesielt for å sitte i fengsel. Mange ganger har jeg gått til Gud i bønn i frykt, for jeg var redd for at jeg ville gjøre som Peter og fornekte Ham. Etter det jeg lærte på kurset, har jeg det ikke slik lenger.

SAMIRA, kursdeltaker.

Vil du hjelpe modige iranske kristne å stå stødig og klokt under forfølgelsen?

GAVEEKSEMPEL:

Gi et forberedende kurs for livet under forfølgelse:

380,-

GAVEEKSEMPEL:

Hjelp iranske kristne å dokumentere forfølgelsen:

720,-

GAVEEKSEMPEL:

Gi traumebehandling til en løslatt trosfange:

940,-

v:pps

til **19013**

Merk med:

Modig

Alle gavestørrelser er velkomne!